*ΚΕΦΑΛΑΙΟ*

# Ένα

Ίσως κάποτε στη ζωή σας –για την ακρίβεια πολύ σύντομα– να διαβάσετε ένα βιβλίο και να καταλάβετε, από την πρώτη κιόλας φράση, τι είδους ιστορία περιέχει. Για παράδειγμα, ένα βιβλίο που αρχίζει με την πρόταση *«Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια οικογένεια σκανταλιάρικων σκίουρων που ζούσαν στην κουφάλα ενός δέντρου»* προφανώς είναι μια ιστορία γεμάτη φλύαρα ζώα που κάνουν κάθε είδους διαβολιά. Ένα βιβλίο που αρχίζει με την πρόταση *«Η Έμιλι ήταν καθισμένη και κοιτούσε τις τηγανίτες με μύρτιλο που είχε φτιάξει η μαμά της, ήταν όμως τόσο νευρική που θα πήγαινε στην κατασκήνωση ώστε δεν μπόρεσε να φάει ούτε μια μπουκιά»* προφανώς είναι μια ιστορία γεμάτη

χαζοχαρούμενα κορίτσια που περνούν αξέχαστες στιγμές. Κι ένα βιβλίο που αρχίζει με την πρόταση *«Ο Γκάρι μύρισε το δέρμα του ολοκαίνουργιου γαντιού του του μπέιζμπολ και περίμενε ανυπόμονα τον κολλητό του τον Λάρι να στρίψει στη γωνία»* μάλλον είναι μια ιστορία γεμάτη ιδρωμένα αγόρια που κερδίζουν κάποιο έπαθλο. Και ανάλογα με το αν προτιμάτε τις σκανταλιές, τις αξέχαστες στιγμές ή τα έπαθλα, θα ξέρατε ποιο βιβλίο να διαβάσετε και θ' αφήνατε τα υπόλοιπα στην άκρη.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας αρχίζει με την πρόταση *«Τα ορφανά Μποντλέρ έβλεπαν από το βρόμικο παράθυρο του τρένου τη ζοφερή μαυρίλα του δάσους Φαϊνάιτ και αναρωτιόνταν αν οι ζωές τους θα καλυτέρευαν»*. Φυσικά μπορείτε να καταλάβετε αμέσως ότι η ιστορία που ακολουθεί θα είναι πολύ διαφορετική από την ιστορία του Γκάρι, της Έμιλι ή της οικογένειας των σκανταλιάρικων σκίουρων. Κι αυτό για τον απλό λόγο ότι οι ζωές της Βάιολετ, του Κλάους και της Σάνι Μποντλέρ είναι πολύ διαφορετικές από αυτές των

περισσότερων ανθρώπων, με βασικότερη διαφορά την έκταση των ατυχιών, των φρικαλεοτήτων και της απελπισίας που έχουν ζήσει. Τα τρία παιδιά δεν έχουν χρόνο να κάνουν σκανταλιές γιατί όπου κι αν πηγαίνουν τα ακολουθεί η δυστυχία, δεν έχουν περάσει καμία αξέχαστη στιγμή από τότε που οι γονείς τους πέθαναν σε μια τρομερή πυρκαγιά, και το μόνο έπαθλο που θα μπορούσαν να κερδίσουν ποτέ είναι το Πρώτο Βραβείο Δυστυχίας. Φυσικά, είναι εξαιρετικά άδικο που οι Μποντλέρ έχουν τόσα προβλήματα, αλλά έτσι έχουν τα πράγματα. Τώρα λοιπόν που σας είπα ότι η πρώτη πρόταση αυτού του βιβλίου είναι «*Τα ορφανά Μποντλέρ έβλεπαν από το βρόμικο παράθυρο του τρένου τη ζοφερή μαυρίλα του δάσους Φαϊνάιτ και αναρωτιόνταν αν οι ζωές τους θα καλυτέρευαν*», αν θέλετε ν' αποφύγετε μια δυσάρεστη ιστορία, μόλις χάσατε την ευκαιρία ν' αφήσετε αυτό το βιβλίο στην άκρη.

Τα ορφανά Μποντλέρ έβλεπαν από το βρόμικο παράθυρο του τρένου τη ζοφερή μαυρίλα του δά-

σους Φαϊνάιτ και αναρωτιόνταν αν οι ζωές τους θα καλυτέρευαν. Η εκκωφαντική ανακοίνωση στο μεγάφωνο ενημέρωσε ότι σε λίγα λεπτά θα έφταναν στην Πόλτριβιλ, εκεί όπου ζούσε ο νέος κηδεμόνας τους, και τα παιδιά δεν μπορούσαν να μη σκέφτονται ποιος θα μπορούσε να έχει επιλέξει να μείνει σε μια τόσο σκοτεινή και αλλόκοτη επαρχιακή πόλη. Η Βάιολετ, η μεγαλύτερη από τα αδέλφια Μποντλέρ, ήταν δεκατεσσάρων ετών και κοιτούσε τα πανύψηλα δέντρα του δάσους που δεν είχαν κλαδιά κι έμοιαζαν περισσότερο με μεταλλικούς σωλήνες. Η Βάιολετ ήταν εφευρέτρια. Έδενε τα μαλλιά της με μια κορδέλα για να μπορεί να σκέφτεται καλύτερα και σχεδίαζε διαρκώς μέσα στο κεφάλι της μηχανισμούς και συσκευές. Καθώς κοιτούσε τα δέντρα έξω, άρχισε να επεξεργάζεται έναν μηχανισμό που θα μπορούσε να επιτρέπει σε κάποιον να σκαρφαλώνει στην κορυφή ενός δέντρου ακόμα κι αν δεν είχε ούτε ένα κλαδί. Ο Κλάους, που ήταν δώδεκα ετών, κοιτούσε το έδαφος του δάσους με τα

διάσπαρτα καφετιά βρύα. Αυτό που άρεσε στον Κλάους περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο ήταν να διαβάζει. Προσπάθησε λοιπόν να θυμηθεί τι είχε διαβάσει για τα βρύα της Πόλτριβιλ και αν ήταν βρώσιμα. Και η Σάνι, που ήταν μωρό, κοιτούσε τον γκρίζο ουρανό που κρεμόταν πάνω από το δάσος σαν βρεγμένο πουλόβερ. Η Σάνι είχε τέσσερα κοφτερά δόντια και αυτό που της άρεσε περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο ήταν να δαγκώνει αντικείμενα. Έτσι και τώρα προσπαθούσε να βρει κάτι γύρω της για δάγκωμα. Κι όμως, παρόλο που η Βάιολετ σχεδίαζε την εφεύρεσή της, ο Κλάους σκεφτόταν τα βρύα και η Σάνι ανοιγόκλεινε το σαγόνι της ως άσκηση προετοιμασίας πριν από το δάγκωμα, το δάσος Φαϊνάιτ έμοιαζε τόσο θλιβερό που δεν μπορούσαν να σταματήσουν ν' αναρωτιούνται πόσο ευχάριστο θα ήταν το καινούργιο τους σπίτι.

«Τι όμορφο δάσος!» είπε ο κύριος Πόε κι έβηξε σ' ένα λευκό μαντίλι.

Ο κύριος Πόε ήταν τραπεζίτης και είχε αναλά-

βει τη διαχείριση των υποθέσεων των Μποντλέρ μετά την πυρκαγιά. Οφείλω βέβαια να σας πω ότι δεν έκανε και τόσο καλή δουλειά. Τα δύο βασικά καθήκοντά του ήταν να βρει ένα καλό σπίτι για να μεγαλώσουν τα ορφανά και να προστατεύει την τεράστια περιουσία που είχαν αφήσει πίσω οι γονείς τους. Όμως μέχρι τώρα τα σπίτια που είχε βρει ήταν υπέρτατη καταστροφή – στην προκειμένη περίπτωση η λέξη «υπέρτατη» σημαίνει «ολοκληρωτική καταστροφή με τραγωδίες, απογοητεύσεις και τον Κόμη Όλαφ». Ο Κόμης Όλαφ ήταν ένας απαίσιος άνθρωπος που ήθελε ν' αρπάξει την περιουσία των Μποντλέρ και χρησιμοποιούσε οποιαδήποτε μεταμφίεση μπορούσε να σκεφτεί για να το καταφέρει. Κάποιες φορές έφτασε πολύ κοντά στο να πετύχει το σχέδιό του, άλλες τόσες τα ορφανά Μποντλέρ τον ξεσκέπασαν κι άλλες τόσες εκείνος κατάφερε να γλιτώσει. Μέσα σε όλα αυτά, το μόνο που έκανε ο κύριος Πόε ήταν να βήχει. Και τώρα συνόδευε τα παιδιά στην Πόλτριβιλ, όπου, λυπάμαι ειλικρινά που

σας το λέω, θα εμφανιζόταν ξανά ο Κόμης Όλαφ με μια καινούργια μεταμφίεση και ο κύριος Πόε θα αποτύγχανε και πάλι να κάνει κάτι έστω και ελάχιστα βοηθητικό.

«Τι όμορφο δάσος!» είπε ξανά ο κύριος Πόε μόλις τέλειωσε με τον βήχα του. «Παιδιά, νομίζω ότι θα περάσετε καλά εδώ. Δηλαδή το ελπίζω, γιατί εγώ μόλις πήρα προαγωγή στην Πολυαναλογιστική Διαχείριση Χρημάτων, έγινα Αντιπρόεδρος της Νομισματικής Πολιτικής και στο εξής θα είμαι πιο απασχολημένος από ποτέ. Αν τα πράγματα δεν πάνε καλά μ' εσάς εδώ, θα πρέπει να σας στείλω σε οικοτροφείο μέχρι να μπορέσω να σας βρω κάποιο άλλο σπίτι, επομένως φροντίστε να έχετε καλή συμπεριφορά».

«Φυσικά, κύριε Πόε», είπε η Βάιολετ, που θεώρησε περιττό να προσθέσει ότι εκείνη και τ' αδέλφια της είχαν πάντοτε καλή συμπεριφορά, αλλά αυτό δεν τους είχε βοηθήσει σε τίποτα.

«Δεν μας είπατε όμως ακόμα το όνομα του νέου κηδεμόνα μας», είπε ο Κλάους.

Ο κύριος Πόε έβγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι χαρτί και το κοίταξε αλληθωρίζοντας.

«Ονομάζεται κύριος Γα... κύριος Κα... δεν μπορώ να το προφέρω αυτό το όνομα, είναι μεγάλο και δύσκολο».

«Μπορώ να το δω; Ίσως καταλάβω εγώ πώς προφέρεται», πρότεινε ο Κλάους.

«Όχι, όχι», είπε ο κύριος Πόε και δίπλωσε ξανά το χαρτί. «Αν για έναν ενήλικα είναι μία φορά δύσκολο, για ένα παιδί θα είναι πολύ περισσότερο».

«Άθος!» έσκουξε η Σάνι.

Όπως πολλά μωρά, έτσι και η Σάνι μιλούσε με ήχους που πολύ συχνά ήταν δύσκολο να μεταφραστούν. Τούτη τη φορά εννοούσε κάτι σαν: «Κάνετε λάθος! Ο Κλάους ξέρει να διαβάζει πολλά και δύσκολα βιβλία!».

«Θα σας πει εκείνος πώς να τον φωνάζετε», συνέχισε ο κύριος Πόε σαν να μην είχε ακούσει τη Σάνι. «Θα τον βρείτε στα κεντρικά γραφεία του εργοστασίου ξυλείας "Άρωμα Ξύλου", το οποίο,

όπως μου είπαν, βρίσκεται πολύ κοντά στον σταθμό του τρένου».

«Εσείς δεν θα έρθετε μαζί μας;» ρώτησε η Βάιολετ.

«Όχι», είπε ο κύριος Πόε κι έβηξε ξανά στο μαντίλι του. «Το τρένο σταματάει στην Πόλτριβιλ μόνο μία φορά την ημέρα. Αν λοιπόν κατεβώ τώρα, θα πρέπει να διανυκτερεύσω και έτσι θα έχανα άλλη μία εργάσιμη ημέρα στην τράπεζα. Θα σας αφήσω εδώ και θα επιστρέψω στην πόλη».

Τα ορφανά Μποντλέρ κοίταξαν ανήσυχα έξω από το παράθυρο. Δεν ήταν ιδιαίτερα χαρούμενα που ο κύριος Πόε θα τα παρατούσε σ' ένα παράξενο μέρος σαν να ήταν πίτσα και όχι τρία παιδιά ολομόναχα στον κόσμο.

«Κι αν εμφανιστεί ο Κόμης Όλαφ;» ρώτησε ήρεμα ο Κλάους. «Ορκίστηκε ότι θα μας βρει».

«Έχω δώσει στον κύριο Μπε... κύριο Ντε..., στον νέο κηδεμόνα σας, τέλος πάντων, αναλυτική περιγραφή του Κόμη Όλαφ», είπε ο κύριος Πόε. «Επομένως, αν παρ' ελπίδα εμφανιστεί στην Πόλ-

τριβιλ, ο κύριος Σο... κύριος Γκο... θα ειδοποιήσει τις Αρχές».

«Όμως ο Κόμης Όλαφ μεταμφιέζεται πάντα», είπε η Βάιολετ, «και πολλές φορές είναι δύσκολο να τον αναγνωρίσει κανείς. Σχεδόν ο μόνος τρόπος για να τον καταλάβει είναι να δει το τατουάζ με το μάτι που έχει στον αστράγαλό του».

«Η περιγραφή μου περιλαμβάνει και το τατουάζ», είπε βιαστικά ο κύριος Πόε.

«Και οι βοηθοί του Κόμη Όλαφ;» ρώτησε ο Κλάους. «Συνήθως έχει τουλάχιστον έναν μαζί του που τον βοηθάει στις βρομοδουλειές του».

«Τους περιέγραψα όλους στον κύριο... Τα έχω αναφέρει όλα στον ιδιοκτήτη του εργοστασίου», είπε ο κύριος Πόε κι άρχισε να μετράει με τα δάχτυλα του χεριού του τους φοβερούς βοηθούς του Κόμη Όλαφ.

«Ο άντρας με τα χέρια-γάντζους. Ο φαλακρός με τη μεγάλη μύτη. Δύο γυναίκες πασαλειμμένες με άσπρη πούδρα. Κι εκείνος ο παχουλός που δεν μοιάζει ούτε με άντρα ούτε με γυναίκα. Ο νέος

κηδεμόνας σας τα ξέρει όλα αυτά· και, φυσικά, αν παρουσιαστεί οποιοδήποτε πρόβλημα, να θυμάστε ότι μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μου ή με κάποιον συνεργάτη μου στην Πολυαναλογιστική Διαχείριση Χρημάτων».

«Ικό», είπε σκυθρωπή η Σάνι, που μάλλον εννοούσε κάτι σαν: «Αυτό δεν είναι και πολύ καθησυχαστικό», κανένας όμως δεν την άκουσε γιατί εκείνη τη στιγμή σφύριξε το τρένο. Είχαν φτάσει στον σταθμό της Πόλτριβιλ.

«Φτάσαμε», είπε ο κύριος Πόε και πριν τα παιδιά προλάβουν να το συνειδητοποιήσουν, στέκονταν στον σταθμό κι έβλεπαν το τρένο να φεύγει και να χάνεται μέσα στα σκοτεινά δέντρα του δάσους Φαϊνάιτ.

Ο δυνατός θόρυβος της μηχανής όλο και μαλάκωνε καθώς το τρένο χανόταν, και λίγα λεπτά αργότερα τα τρία αδέλφια είχαν απομείνει εκεί ολομόναχα.

«Λοιπόν», είπε η Βάιολετ και πήρε στα χέρια της τη μικρή τσάντα που περιείχε τα ελάχιστα

ρούχα τους, «ας πάμε να βρούμε το εργοστάσιο "Άρωμα Ξύλου". Μετά θα γνωρίσουμε τον νέο μας κηδεμόνα».

«Ή τουλάχιστον θα μάθουμε το όνομά του», είπε σκυθρωπός ο Κλάους και πήρε τη Σάνι από το χέρι.

Όταν σχεδιάζετε τις διακοπές σας, μπορεί να σας φανεί χρήσιμος ένας ταξιδιωτικός οδηγός, δηλαδή ένα βιβλίο όπου αναφέρονται όλα τα ενδιαφέροντα και ευχάριστα μέρη που μπορείτε να επισκεφθείτε, και σας δίνει χρήσιμες συμβουλές για το τι μπορείτε να κάνετε όταν φτάσετε στον προορισμό σας. Η Πόλτριβιλ δεν αναφέρεται σε κανέναν ταξιδιωτικό οδηγό και, καθώς τα ορφανά Μποντλέρ περπατούσαν κατά μήκος του μοναδικού δρόμου της, κατάλαβαν αμέσως γιατί. Υπήρχαν μερικά καταστήματα σε κάθε πλευρά του δρόμου, κανένα τους όμως δεν είχε παράθυρα. Υπήρχε ένα ταχυδρομείο, αντί όμως να έχει κάποια σημαία ν' ανεμίζει από τον ιστό, όπως συμβαίνει συνήθως, είχε ένα παλιοπάπουτσο. Λί-

γο πιο πέρα ξεκινούσε μια ψηλή ξύλινη μάντρα που έφτανε μέχρι το τέλος του δρόμου. Στη μέση της μάντρας υπήρχε μια ψηλή πύλη, ξύλινη κι αυτή, με την επιγραφή «Εργοστάσιο Ξυλείας "Άρωμα Ξύλου"». Τα γράμματα φαίνονταν τραχιά και γλιτσιασμένα. Κατά μήκος του δρόμου, όπου μάλλον κάποτε υπήρχαν δέντρα, τώρα βρίσκονταν σωροί από παλιές εφημερίδες. Με λίγα λόγια, στην Πόλτριβιλ δεν υπήρχε τίποτα ενδιαφέρον και τίποτα ευχάριστο, και αν αυτός ο τόπος είχε αναφερθεί κάποτε σε κάποιον ταξιδιωτικό οδηγό, η μόνη χρήσιμη συμβουλή για το τι θα μπορούσε να κάνει κανείς όταν έφτανε εκεί θα ήταν: «Φύγετε όσο πιο γρήγορα μπορείτε». Φυσικά, τα τρία παιδιά δεν μπορούσαν να φύγουν, κι έτσι η Βάιολετ έγνεψε στ' αδέλφια της να προχωρήσουν προς την ξύλινη πύλη. Ήταν έτοιμη να τη χτυπήσει όταν ο Κλάους την άγγιξε στον ώμο και της είπε:

«Κοίτα».

«Το είδα», απάντησε εκείνη.

Η Βάιολετ νόμισε ότι ο Κλάους τής έδειξε τα γράμματα που σχημάτιζαν τη φράση «Εργοστάσιο Ξυλείας "Άρωμα Ξύλου"». Τώρα που στέκονταν μπροστά στην πύλη, τα παιδιά κατάλαβαν γιατί τα γράμματα έμοιαζαν τραχιά και γλιτσιασμένα: ήταν άπειρες μασημένες τσίχλες που κάποιος είχε κολλήσει στην πύλη για να φτιάξει την επιγραφή. Η επιγραφή του εργοστασίου ξυλείας «Άρωμα Ξύλου» ήταν η πιο απδιαστική σε ολόκληρη τη Γη – με μόνη εξαίρεση την επιγραφή «Προσοχή!» που είχα δει κάποτε και που ήταν φτιαγμένη από ψόφιες μαϊμούδες. Η Βάιολετ λοιπόν νόμιζε ότι ο αδελφός της εννοούσε αυτό. Καθώς όμως γύρισε προς το μέρος του για να του γνέψει καταφατικά, κατάλαβε ότι δεν κοιτούσε την επιγραφή αλλά το τέρμα του δρόμου.

«Κοίτα», είπε ξανά ο Κλάους, όμως η Βάιολετ είχε ήδη δει αυτό που έβλεπε ο αδελφός της.

Έμειναν και οι δύο μαρμαρωμένοι και αμίλητοι, με τα μάτια τους καρφωμένα στο κτίριο που βρισκόταν στο τέρμα του ενός και μοναδικού δρό-

μου της Πόλτριβιλ. Η Σάνι μελετούσε ίχνη δοντιών πάνω στην τσίχλα, όμως όταν τ' αδέλφια της έμειναν αμίλητα, κοίταξε ψηλά και τότε το είδε κι εκείνη. Για μερικά δευτερόλεπτα τα ορφανά Μποντλέρ απλώς στέκονταν και κοιτούσαν χωρίς να λένε λέξη.

«Σίγουρα πρόκειται για σύμπτωση», είπε τελικά η Βάιολετ.

«Προφανώς είναι σύμπτωση», είπε νευρικά ο Κλάους.

«Ίγουρα», συμφώνησε και η Σάνι, χωρίς όμως να το πιστεύει.

Κανένα από τα τρία αδέλφια δεν πίστευε αυτό που έβλεπε. Τώρα που είχαν φτάσει μπροστά στο εργοστάσιο, μπορούσαν να δουν καθαρά το κτίριο που βρισκόταν στο τέρμα του δρόμου. Όπως και τα υπόλοιπα κτίρια της πόλης δεν είχε παράθυρα, μόνο μια στρογγυλή πόρτα στο κέντρο. Όμως το σχήμα και το χρώμα του έκαναν τους Μποντλέρ να μην μπορούν να πάρουν το βλέμμα τους από πάνω του. Το σχήμα του ήταν κάπως

οβάλ και από την κορυφή του προεξείχαν λεπτές καμπυλωτές ραβδώσεις. Το μεγαλύτερο μέρος του οβάλ κτιρίου ήταν βαμμένο σε μια απόχρωση του καφέ. Μέσα στο οβάλ υπήρχε ένας μεγάλος άσπρος κύκλος και μέσα στον άσπρο κύκλο ένας μικρότερος πράσινος. Υπήρχαν ακόμη μερικά σκαλοπάτια που οδηγούσαν σε μια μικρή στρογγυλή μαύρη πόρτα, η οποία έμοιαζε μ' έναν ακόμα μικρότερο κύκλο μέσα στον πράσινο. Η κατασκευή του κτιρίου θύμιζε μάτι.

Τα τρία παιδιά κοίταξαν το ένα το άλλο, έπειτα κοίταξαν το κτίριο, έπειτα ξανά το ένα το άλλο και κούνησαν απογοητευμένα τα κεφάλια τους. Όσο κι αν προσπαθούσαν, δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι ήταν σύμπτωση το γεγονός ότι, στην πόλη όπου θα ζούσαν, υπήρχε ένα κτίριο ολόιδιο με το τατουάζ του Κόμη Όλαφ.

Αγαπητέ μου εκδότη,

λυπάμαι πολύ για τις σκισμένες άκρες αυτού του σημειώματος. Σας γράφω από την καλύβα όπου αναγκάστηκαν να ζήσουν τα ορφανά Μποντλέρ την περίοδο που πέρασαν στο Γυμνάσιο Προύφροκ, και πολύ φοβάμαι ότι κάποια καβούρια προσπάθησαν ν' αποσπάσουν τη γραφική ύλη μου.

Το βράδυ της ερχόμενης Κυριακής αγοράστε, σας παρακαλώ, ένα εισιτήριο για την παράσταση της Εταιρείας Χαοτικής Όπερας *Faute de mieux* και συγκεκριμένα για τη θέση 10-Ζ. Στη διάρκεια της πέμπτης πράξης σκίστε μ' ένα μαχαίρι το μαξιλαράκι στο κάθισμά σας. Εκεί θα βρείτε την περιγραφή μου του άθλιου τριμήνου που πέρασαν τα παιδιά στο οικοτροφείο «Το αυστηρό σχολείο», έναν δίσκο σερβιρίσματος, κάποιους από τους συνδετήρες που έφτιαξαν οι Μποντλέρ και το (μπδαμινής αξίας) κόσμημα από το τουρμπάνι του προπονητή Γκένγκις. Υπάρχει επίσης το αρνητικό μιας φωτογραφίας των δύο από τα τρίδυμα Κουαγκμάιρ, την οποία μπορεί να εμφανίσει ο κύριος Χέλκουιστ για να βοηθηθεί στην εικονογράφηση.

Μην ξεχνάτε ότι εσείς είστε η τελευταία μου ελπίδα να βγουν στο φως οι ιστορίες των ορφανών Μποντλέρ.

Με όλο τον σεβασμό μου,

Lemony Snicket

Λέμονι Σνίκετ